

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 841/05
23.03.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Novice Pekovića, predsednika veća, Slobodana Gazivode, Sonje Manojlović, Dragana Aćimovića i Anđelke Stanković, članova veća, sa savetnikom Milom Bandukom, kao zapisničara, u krivičnom predmetu optuženog AA i dr., zbog krivičnih dela neovlašćeno držanje i nošenje vatrenog oružja iz člana 33. stav 1. Zakona o oružju i municiji i dr., rešavajući o žalbama optuženog i njegovog branioca adv. AB, izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Beogradu K. 1100/04 od 23.02.2005. godine, u sednici veća održanoj u prisustvu optuženog AA i njegovog branioca adv. AB, dana 23.03.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

UVAŽENJEM žalbi optuženog AA i njegovog branioca i po službenoj dužnosti PREINAČUJE SE presuda Okružnog suda u Beogradu K. 1100/04 od 23.02.2005. godine, u osuđujućem delu tako što Vrhovni sud protivpravne delatnosti optuženog AA opisane u izreci te presude pravno kvalifikuje kao krivično delo razbojništva iz člana 206. stav 4. Krivičnog zakonika («Sl. Glasnik RS» br. 85/2005 od 06.10.2005. godine) za koje mu utvrđuje kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) meseci i krivično delo nedozvoljeno držanje oružja i eksplozivnih materija iz člana 348. stav 1. istog Zakonika, za koje mu utvrđuje kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) meseca, pa osuđenom AA za ta krivična dela IZRIČE USLOVNU OSUDU kojom mu utvrđuje jedinstvenu kaznu zatvora od 8 (osam) meseci i istovremeno određuje da se ta kazna neće izvršiti ako u roku od 2 (dve) godine ne izvrši novo krivično delo.

Prvostepena presuda u delu koji se odnosi na optuženog BB, prema kome je odbijena optužba zbog krivičnog dela razbojništva iz člana 168. stav 1. KZ RS, ostaje neizmenjena.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom je oglašen je krivim optuženi AA, zbog krivičnih dela razbojništva 168. stav 1. KZ RS, neovlašćeno držanje i nošenje vatrenog oružja iz člana 33. stav 1. Zakona o oružju i municiji, za koja dela je nakon utvrđivanja pojedinačnih kazni zatvora osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 2 (dva) meseca u koju mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru od 27.07. do 24.08.2004. godine.

Optuženom je izrečena mera bezbednosti oduzimanja predmeta opisanog u izreci pobijane presude.

Optuženi je obavezan da plati sudu na ime troškova krivičnog postupka iznos od 30.000 dinara i na ime paušala 5.000 dinara, sve u roku od 15 dana po pravnosnažnosti presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Istom presudom prema optuženom BB, je odbijena optužba zbog krivičnog dela razbojništva iz člana 168. stav 1. KZ RS.

Odlučeno je da troškovi krivičnog postupka u tom delu padnu na teret budžetskih sredstava suda.

Protiv te presude u osuđujućem delu žalbe su izjavili:

- branilac optuženog AA, zbog svih osnova zbog kojih se presuda može pobijati, s predlogom da se prvostepena presuda preinači tako što će se optuženi osloboditi od optužbe zbog krivičnog dela razbojništva iz člana 168. stav 1. KZ RS, ili pak presuda ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje, i

- optuženi AA, takođe zbog svih se presuda može pobijati, s predlogom da se oslobodi od optužbe zbog krivičnog dela razbojništva iz člana 168. stav 1. KZ RS, a da mu se za krivično delo iz člana 33. stav 1. ZOOM-a ublaži sankcija. U žalbi branioca optuženog je između ostalog zahtevano obaveštenje o sednici veća u smislu člana 375. ZKP.

Republički javni tužilac Srbije je podneskom Ktž. br. 982/05 od 19.05.2005. godine, predložio da se žalbe kao neosnovane odbiju, a prvostepena presuda potvrdi.

Vrhovni sud je održao sednicu veća u smislu člana 375. ZKP, u odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca Srbije, a u prisustvu optuženog AA i njegovog branioca, adv. AB, koji su dali potrebna objašnjenja za stavove u žalbama, razmotrio sve spise ovog predmeta zajedno sa pobijanom presudom koju je ispitao u smislu člana 380. ZKP i po oceni navoda iznetih u žalbama, našao:

Mada se prvostepena presuda izjavljenim žalbama pobija zbog svih zakonskih osnova, pa dakle i zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, a u istima se ne navodi u čemu se te povrede ogledaju, Vrhovni sud je prvostepenu presudu ispitao po službenoj dužnosti i našao da ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka na koje pazi u smislu člana 380. stav 1. tačka 1. ZKP.

Osporavajući utvrđeno činjenično stanje, a s tim u vezi i pravilnost primene krivičnog zakona u delu koji se odnosi na krivično delo razbojništva iz člana 168. stav 1. KZ RS u žalbama se sledi teza odbrane da je optuženi AA to krivično delo izvršio u stanju privremene duševne poremećenosti usled čega nije mogao da shvati značaj svojih dela i da upravlja svojim postupcima, pa da ga je trebalo osloboditi od optužbe za to krivično delo. S tim u vezi se, navodi da prvostepeni sud te činjenice vezane za stanje psihičkog zdravlja optuženog u vreme izvršenja dela ocenjuje samo kao jednu olakšavajuću okolnost, ali da istima ne daje značaj prilikom pravne ocene utvrđenog činjeničnog stanja. Po braniocu ako su u vreme izvršenja tog krivičnog dela mogućnost rasuđivanja i mogućnost odlučivanja kod optuženog bile potpune narušene, onda je očigledno da je stanje privremene duševne poremećenosti u kome se nalazio u vreme izvršenja dela moralo biti od presudnog značaja prilikom ocene njegove krivične odgovornosti, i to kako njegove uračunljivosti tako i vinsti. Zato je pogrešan zaključak prvostepenog suda da je optuženi krivično delo razbojništva izvršio sa umišljajem jer kod optuženog koji se nalazio u stanju privremene duševne poremećenosti sigurno nije postojala želja i svest o biću tog krivičnog dela. Zato se u žalbi branioca zaključuje da optuženi nije mogao biti oglašen krivim za to krivično delo.

Vrhovni sud međutim, iznete navode žalbi nije mogao da prihvati zbog sledećeg:

Nalazom i mišljenjem Komisije veštaka dr VV, neuropsihijatra i dr VV1 kliničkog psihologa, pri kome je veštak dr VV ostao na glavnom pretresu, utvrđeno je da je optuženi u vreme izvršenja krivičnog dela razbojništva bio u stanju tzv., komplikovanog pijanstva – privremenoj duševnoj poremećenosti koja je bitno smanjivala njegovu sposobnost da shvati značaj dela i upravlja svojim postupcima, pa da se dakle nalazio u stanju bitno smanjene uračunljivosti što je pravilno uzeto u obzir prilikom odmeravanja kazne. Na takav nalaz veštaka nije bilo primedbi niti se u žalbi a ni ranije tokom postupka ne navodi ništa što bi stručnost i objektivnost veštaka i tačnost mišljenja dovodilo u sumnju, pa ga je s pravom prvostepeni sud ocenio verodostojnim, o čemu je u obrazloženju presude na strani 7, dao dovoljno razloga koje i ovaj sud prihvata. Prema tome, utvrđeno je, da je optuženi u vreme izvršenja dela bio u stanju bitno smanjene uračunljivosti, pa je dakle, u smislu člana 12. stav 2. OKZ, krivično odgovoran, odnosno delo je učinjeno sa krivicom u smislu člana 23. stav 3. KZ. Neosnovano se stoga, žalbama dovode u pitanje zaključci suda u pogledu uračunljivosti i umišljaja optuženog, a s tim u vezi i njegove krivične odgovornosti odnosno krivice (u smislu člana 22. KZ).

Prema tome, prvostepeni sud je utvrdio sve činjenice i okolnosti i to kako one koje čine obeležja krivičnog dela razbojništva, tako i one koje se tiču psihičkog odnosa optuženog prema tom delu. Iz tako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud je pravilno zaključio da je optuženi izvršio krivično delo razbojništva, kao i krivično delo

neovlašćenog držanja i nošenja vatrenog oružja koje se i ne dovodi u pitanje.

Međutim, kako je u međuvremenu - 01.01.2006. godine stupio na snagu Krivični zakonik («Sl. glasnik RS» br. 85/2005 od 06.10.2005. godine) koji se kao blaži za učinioca u konkretnom slučaju u smislu člana 5. stav 2. KZ mora primeniti, to se u radnjama optuženog za koje je oglašen krivim za krivično delo razbojništva iz člana 168. stav 1. KZ RS, s obzirom da vrednost oduzetih stvari ne prelazi iznos od 10.000 dinara, a da je optuženi išao za tim da pribavi malu imovinsku korist, stiču zakonska obeležja krivičnog dela razbojništva iz člana 206. stav 4. KZ, jer je za isto propisana kazna do tri godine zatvora, a u radnjama za koje je oglašen krivim zbog krivičnog dela neovlašćenog držanja i nošenja vatrenog oružja iz člana 33. stav 1. Zakona o oružju i municiji stiču zakonska obeležja krivičnog dela nedozvoljeno držanje oružja i eksplozivnih materija iz člana 348. stav 1. KZ, jer je za to delo propisana kazna zatvora do tri godine. Stoga je Vrhovni sud u ovom pogledu po službenoj dužnosti preinačio prvostepenu presudu i protivpravnu delatnost optuženog pravno kvalifikovao po članu 206. stav 4. i članu 348. stav 1. KZ.

Prilikom izbora krivične sankcije, Vrhovni sud je uzeo u obzir sve u ovom pogledu relevantne činjenice i okolnosti, pa je tako od olakšavajućih okolnosti uzeo priznanje bitnih činjenica, neosuđivanost, porodične prilike - otac jednog maloletnog deteta, a očekuje i rođenje drugog deteta, da se oštećena ne pridružuje krivičnom gonjenju i da su oduzeti predmeti vraćeni oštećenoj, da se u međuvremenu zaposlio i da je u vreme izvršenja dela bio u stanju bitno smanjene računljivosti. Iznete okolnosti po nalaženju ovoga suda upućuju na zaključak da će samo upozorenje uz pretnju kazne dovoljno uticati na optuženog da više ne vrši krivična dela. Stoga je uvažavanjem žalbi prethodno utvrđujući pojedinačne kazne zatvora za izvršena krivična dela optuženom primenom odredaba člana 64. i 65. KZ, izrekao uslovnu osudu kao u izreci presude, nalazeći da uslovna osuda sa utvrđenom jedinstvenom kaznom zatvora i određenim vremenom proveravanja predstavlja odgovarajuću krivičnu sankciju od koje se sa osnovom može očekivati ostvarenje svrhe predviđene u članu 64. i 4. KZ.

Pravilna je i odluka o oduzimanju predmeta zasnovana na članu 69. OKZ.

Prvostepena presuda u delu koji se odnosi na optuženog BB, ostaje neizmenjena.

Sa svega napred iznetog, a na osnovu člana 391. ZKP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Mila Banduka, s.r. Novica Peković, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sđ